

Sluníčkář, rudý gentleman

Autor: Václav Jan

Víš, milý čtenáři, co znamená slovo sluníčkář?

Sluníčkář deset let studoval biologii, etnografii a medicínu, ale stejně dlouho bude zírat na bělocha a na černocho, aniž by poznal, který je který, neboť přece není **rasista**.

Sluníčkář věří, že pánbůh kdysi nespravedlivě vytvořil bohaté země a chudé země a pak do nich nalosoval různé národy, takže třeba na Súdánce nebo Afghánce náhodou vyšla chudá země a na Němce či Švédy náhodou země bohatá, což jsou křivdy snadno napravitelné tím, že lidem nalosovaným do chudých zemí bezodkladně umožníme čerpat manu zemí bohatých.

Sluníčkář, vidí-li hořet auta zapálená arabskými gangy, je autenticky otřesen, jak moc těmto lidem bílí utlačovatelé ublížili a jak málo je chápeme a tolerujeme, že se musí chovat tak nekonvenčně, a dostane hrozný vztek na fašisty.

Sluníčkář zásadně nevykládá vtipy o cikánech, židech, homosexuálech nebo ženách, aby někoho neurazil, ale klidně vyjeví svou touhu, aby normální lidé, kteří se provinili jiným názorem, už brzo vymřeli.

Sluníčkář je totiž velmi mírumilovný a tolerantní člověk, a pokud někoho žlučovitě nenávidí, cítí se ještě ušlechtilejším, neboť zaručeně jde o nějakou odpornou bytost nebo skupinu osob, kteří si nenávist zaslouží a jejich potíráním bojuje za lepší svět.

Sluníčkář nesnáší „černoprdelníky“ a opovrhuje „babkami, co chodí do kostela“, ale jakákoli kritická zmínka o islámu ho vytočí do běla, neboť za ní vidí urážení náboženského přesvědčení.

Sluníčkář by studem nevylezl do smrti z postele, kdyby někdy ve slabé chvílce pronesl něco nekorektního na adresu nějakého postiženého spoluobčana, ale Václav Klaus mladší by podle něj měl „zalézt do díry i s tím svým ksichtem, stejně hnusným jako jeho xenofobní kecy“.

Sluníčkář považuje téměř každého soukmenovce za blbce, nevzdělance či zakomplexovaného **vesnického burana**, ale primitiva z jakékoli chráněné menšiny, stejně jako nejhoupější ideologii, je-li dostatečně exotická, samozřejmě toleruje, hájí, považuje ji za nesmírně roztomilou, zajímavou a obohacující.

Sluníčkář vstává a usíná nešťastný z toho, že patří mezi odporně privilegované bílé Evropany, a celý den přemýšlí, jak se tohoto prokletí zbavit a kde ještě vyjít vstříc cizincům, jejich bohům a kulturám, aby tím konečně aspoň trochu odčinil hříchy otců.

Sluníčkář přesně ví, koho má právě obdivovat, koho respektovat, koho tolerovat a kým opovrhovat, protože svůj humanismus řídí podle detailních a stále aktualizovaných zákonů neomarxistického katechismu.

Sluníčkář nesnáší „čecháčky“, ale když řeknete něco ošklivého o jakémkoli Židovi, udá vás, že jste antisemita.

Sluníčkář nesmírně trpí, že je neustále ohrožována demokracie, ale když vyjde kniha, s jejímž obsahem nesouhlasí, požaduje její stažení z prodeje a je rozezlen, jak je možné, že někdo veřejně prezentuje tak nesprávný názor.

Sluníčkář každou informaci, která mu nezapadá do jeho omezeného informačního pole a neutvrzuje ho v jeho světonázorové doktríně, odbyde jako spikleneckou teorii, ale zároveň pevně věří, že výsledky amerických voleb se plánují a rozhodují v kremelském IT oddělení.

Sluníčkář se velmi směje při informaci, že americkou politiku ovládají sionisté, protože to je politicky nekorektní tvrzení, ale zvažní při úvaze, že americkou politiku ovládá Putin, protože to je politicky korektní tvrzení a navíc to říkali v České televizi.

Sluníčkářovi je jedno, že mnozí čeští senioři umírají v bídě a špíně, že dětské domovy jsou plné bezprizorních dětí, podporuje, aby byly vražděny nenarozené evropské děti po milionech, ale rád by si připadal ušlechtile, a tak by chtěl na převýchovu do Čech unést pár trpících dětí ze Sýrie.

Sluníčkář nemluví normálně, ale politicky korektně, takže neustále zvažuje, co a jak je možno veřejně pronést, proč se v něm hromadí stres a negativní emoce, které naštěstí může ventilovat v pravidelných projevech nesnášenlivosti vůči těm občanům, kteří mají odlišné postoje.

Sluníčkář velmi trpí nepravostmi ve společnosti, vadami demokracie, korupčnictvím a neschopností politiků, a hodlá tuto situaci radikálně řešit – proto odvážně volí Piráty, protože vypadají nejdivočeji, mají hezké jméno, které mu evokuje dětskou četbu dobrodružných románů, a navíc psali u Bakaly, že Piráti jsou rebelové.

Sluníčkář prohlašuje teorie o řízené a podporované migraci za „fake news“ a žádá kvůli nim cenzuru internetu, aby vzápětí s úplně nevládní a úplně neziskovou organizací odjel vítat imigranty a vymýšlet, jak jich sem zase nenápadně pár dostat.

Sluníčkář považuje informace, jimiž se snaží ovlivnit veřejné mínění Rusové, za propagandu, a informace, kterými se veřejné mínění snaží ovlivnit Američané, za obranu proti propagandě.

Sluníčkář bude bojovat do roztrhání těla za to, abyste mohli říkat svůj názor – pokud se tento názor nebude lišit od jeho názoru.

Sluníčkář miluje výhradně sebe a svou dokonalost, ale předstírá, že má rád zejména Romy, homosexuály, Araby či bezdomovce, protože tento postoj mu zajišťuje status elity a odlišuje ho od netolerantní lůzy.

Sluníčkář pokládá každou knihu, v níž vystupují pouze bílí heterosexuální lidé, za nacistickou, a rád by po vzoru Saturnina zřídil „kancelář pro uvádění románových příběhů na pravou míru“, přičemž začne právě od románu Saturnin, neboť tuší, že slečna Barbora byla ve skutečnosti černoška, dr. Vlach muslim a pan Oulický homosexuál, proč se je třeba příslušně upravit celý děj knihy.

Sluníčkář je na prášky a genderově upřímně šokován, když Roman Joch zapochybuje, jestli nebylo chybou dát volební právo ženám, neboť sluníčkář je přesvědčen, že volební právo by měli mít všichni lidé, liberálně a progresivně napříč mezi skupinami všech dosud známých i neznámých pohlavních identit – samozřejmě kromě těch, kteří volili Zemana.

Sluníčkář pilně studoval politologii, historii a právo na prestižních západních univerzitách, proč se pevně věří, že o osudu jeho země rozhodují občané při pravidelných svobodných volbách.

Sluníčkář je přesvědčen, že kníže Schwarzenberg bdí ... a to dokonce nad demokracií a Masarykovým odkazem.

Sluníčkář se zvesela účastní různých pochodů, kde lidé vystrkují holé zadky a mávají nafukovacími penisy, váží si politických názorů gay pornoherců, ale slova národ, vlastenectví, otčina nebo křesťanská morálka považuje za vulgární výrazy, které by už dále neměly prznit

slovník pokrokové společnosti.

Sluníčkář se opravdu autenticky zlobí na imigranty, kteří znásilňují, vraždí a terorizují Evropany, protože tím vzniká nežádoucí rozruch, komplikující snahu tiše a nenápadně, bez odporu původních národů, změnit kulturní a etnickou tvář kontinentu masovým importem cizinců.

Sluníčkář pravdivou definici všeho, co ve společnosti pomáhá aktivně prosazovat, považuje za spikleneckou teorii, takže ve výsledku bojuje za politiku, v jejíž existenci sám nevěří.

Sluníčkář je zhnusen projevem, v němž katolický kněz varuje před nastupující totalitou, a považuje jeho kázání za šíření poplašné zprávy, načež na kněze podá trestní oznámení, neboť si dovilil myslet a mluvit jinak, než je dovoleno, čímž sluníčkář potvrdí oprávněnost onoho varování před totalitou – a šťasten, že se zase proslavil v novinách, odchází kázat vlastní pravdu.

Sluníčkářova pravda je to, co konvenuje s cíli sluníčkové politiky, ať už je to pravda, polopravda nebo lež, a lež je všechno, co nekonvenuje s cíli sluníčkové politiky, ať už je to pravda, polopravda, nebo lež.

Sluníčkář nebojuje za práva menšin proto, že by mu na nich záleželo, ale protože je to součást image lepšího člověka, a netuší, že mu mnohé menšiny o jeho arogantní shovívavou toleranci nestojí a až se stanou většinou, stejně mu dají přes hubu, protože i když sám svou identitu nenávidí, pro cizáky stejně zůstane navždy bílým nevěřícím psem.

Zamyšlení Václava Jana Sluníčkář, rudý gentleman. Cesta do hlubin sluníčkářovy duše původně vyšlo na stránkách Národní demokracie 23. října 2018. Převzato se souhlasem autora.